

דיכאון יום רביעי של גרטה פאפינס

גרטה פאפינס בילתה ימיה בנייחות; יושבת בביתה על אחורים דשנים, אוכלת ממתקים וקוראת בספרי דיאטה. היא התקיימה מקצבה מצומצמת אשר קיבלה מן הממשלה, בהיותה שבעים ושתיים אחוז נכה (לא נעים להגיד אבל נדרשים ההסברים שזו נכות עקב משקל עודף, וברשותה היתה תעודה אשר הוכיחה זאת).

כעת קראה את 'הדיאטה על פי תורת הזן'. היא כבר הגיעה לעמוד חמישים וחמש. מבלי להסיר את עיניה מן הספר, שלחה את ידה אל קערת הפופקורן אשר נחה ליד הספה עליה ישבה, ומילאה אותה מלוא החופן. בידה השנייה החזיקה חטיף אגוזים ושוקולד. היא מאוד אהבה חטיפי שוקולד וקרמל, ג'לי בטעם תות ותפוז, ריבת חלב ושוקולד לבן, אפשר להגיד בקצרה ובקביעת כלל, תופינים, כעכים, ממתקים, ואם לתת עוד ספסיפקציות: תפוחים מסוכרים, פודינג וניל, קרם שניט, מרמלדה, מרשמלו ובייגלה. אולם אהבתה הגדולה, הסיבה לקיומה, התאוה, תשוקת הנפש העזה ביותר שלה היתה שמורה לגלידה.

וכיוון שכך, היו לה לגרטה פאפינס עשרים מקפיאים אשר נועדו אך ורק לגלידה. ושוב אנו חשים צורך לפרט, והפעם את מגוון הטעמים של הגלידות אשר איכלסו את אותם המקפיאים: גלידה בטעם פונצ' שוקולד, פיסטוק, לימון ותפוח, גלידה בטעם מרשמלו, פינה קולדה, מישמש, אגוזי פקאן, חמאה, תותים ודובדבנים, גלידה עם פצפוצי שוקולד וגלידה עם עוגיות, גלידת מוקה עם מנטה וכהנה, עשרות טעמים מטעמים שונים.

וכדי להשלים את מערכת הגלידה המורכבת, היו לה לגרטה פאפינס גם מאה כפות גלידה מיוחדות. כפות גדולות ועבות אשר אינן ברות-עיקום, ממאה מקומות שונים בעולם.

ובכן נגיע לעיקר הסיפור, זה אשר נוסב סביב יום רביעי. כלל האדם, היחסים שיש לו עם יום רביעי באופן כללי, באופן טבעי, הם של חולין. יום רביעי זה יום רביעי, אך לא לגבי גרטה פאפינס, עקב שבימי רביעי היתה היא- לא נרצה להגיד תמיד, אבל בדרך כלל- בדיכאון. אלו היחסים אשר היו לה עם יום רביעי.

אז היתה הלה מתקשרת למספר שתיים שתיים- עזרה נפשית, ואוכלת, בלי נדר, שתיים עשרה קערות בינוניות של גלידה, בממוצע. גלידת חמאת בוטנים וקרמל היתה טובה מאוד לדיכאון יום רביעי.

ביום רביעי הזה יחל הדיכאון שלה רק בשעה שתיים עשרה בצהריים. אך השעה עדיין מוקדמת, רק עשר בבוקר, וגרטה פאפינס היתה קוראת ב'הדיאטה על פי תורת הזן'.

לאחר זמן מה, הניחה את הספר בצד, ודפדפה אל העמוד בו סיימה לקרוא בפעם האחרונה בספר 'איך לצום ולהישאר בחיים', אשר נכתב על ידי דוקטור הרברט גרהרט. זמן מה קראה בו ואז הניחה גם אותו, והמשיכה את קריאתה בספר 'דיאטת אשכוליות, וצמחים ירוקים ואדומים' על פי סלסט בבנהרנר.

היא סיימה את הפופקורן אשר בקערה, חמישה חטיפי שוקולד, ושקית קטנה של בוטנים מלוחים, ועד מהרה הראו מחוגי השעון על השעה שתיים עשרה, ועמה הגיע גם דיכאון יום רביעי.

אז פסעה גרטה בכבדות אל המעלית שבביתה, נעלי בית וחליפת טרנינג ורודה והכל, וירדה על המרתף, היכן שהוצפנו עשרים המקפיאים ובתוכם אוצרותיה המתוקים. היא בחרה גלידת טורט גבינה, ושבה מעלה אל חום ביתה.

היא חשבה לעצמה על שיערה החום המקורזל מדי, על כפות רגליה הגדולות, חסרות הפרופורציה, על זה שהיא מתגעגעת מאוד לכלב שלה שנפטר לפני שנתיים ממחלה בלומה, ועל כך שהיא אף פעם לא מצליחה למצוא לעצמה כובע שיתאים לה, למרות שהיא נורא אוהבת כובעים.

אז התיישבה בספה הכחולה שבסלון, שוקעת שוב אל תוך אותה שקערונית שנטבעה בה, שוקעת שוב לתוך המרה השחורה, המוכרת, וחייגה שתיים שתיים- עזרה נפשית. "שלום, מדבר בוב ואני מדוכא להחריד", אמר הקול בצידה השני של השפופרת. "צרותי אינן נגמרות. הן החלו כאשר נולדתי ואינן מפסיקות לרדוף את חיי. אומרים שצרות מגיעות בשלשות, אך זהו שקר, רעות באות בתריסרים."

גרטה הנהנה. היא הרגישה מאוד רע בשביל האיש אשר בצידו השני של הטלפון. "אין לי מוצא." הוא המשיך, "חיי אינם חיים." גרטה הנהנה שוב.

"אני מוותר." בוב אמר. "אני נכנע," הוא לחש, "דבר לא עוזר." אז פסק מלדבר. גרטה אמרה, "תודה לך." "אני מקווה שעזרתני," אמר בוב.

ובאמת, כן תודה, גרטה פאפינס הרגישה מעט טוב יותר כעת. בדרך כלל היה הלך רוחה, בואו נאמר, מוטב משהיתה מטלפנת עם שתיים שתיים עזרה נפשית. ולא קשה להבין- עניין מתמטי ברור של פרספקטיבה פשוטה, יחסי גודל וקני מידה- מפני שהאנשים אשר ענו לה נשמעו תמיד כל-כך אומללים, וצרותיהם נראו גרועות הרבה יותר מצרותיה שלה. פעם אחת כאשר התקשרה, ענתה אישה בשם לינדה, ולינדה סיפרה לה שביתה נשרף, שהיא איבדה את כל רכושה ואת התפקוד ברגלה וידה הימנית. כמה גרוע מזה כבר יכל להיות? גרטה היתה במצב טוב יותר.

גרטה פאפינס סגרה את הטלפון באנחה ארוכה ופנתה אל הגלידה, ופנתה לצפות בסרט 'הבדידות של אנטוניה הורודה'. בסרט הזה צפתה תמיד, תמיד כלומר, בכל דיכאון יום רביעי. לאחר מכן, מילאה אמבט במים חמים וסבון, ושהתה בו כשעתיים שלמות, והרגישה אומללה עד מאוד.

דיכאון יום רביעי שלה, של יום רביעי שלאחר מכן, החל בשעה תשע בבוקר. אז הכינה גרטה קנקן תה גדול, שקעה אל תוך השקערורית שבספה שבסלון, ובהתה החוצה דרך החלון על ענף עץ השקד, עליו עמדה וצפצפה דרורית קטנה.

בעשר וחצי חשה מאוד מסכנה. היא ירדה במעלית אל המרתף והביאה מיכל מלא של גלידת דובדבן, ש, באמת התאימה למצב רוחה. היא השתמשה בכף מאטליה, ואכלה את הגלידה לאט, לאט. אז הרימה את שפופרת הטלפון, וחייגה 222 עזרה נפשית, ובכן, כן, זה היה בעצם המספר היחיד שגרטה פאפינס הטלפנה עמו. למי עוד כבר יכלה לצלצל?

"שלום. שמי בוריס, ואני לוקה במחלה אנושה ששמה סיניסטרוס פטליטוס מורטרוס." אנושה הוא אמר, וגרטה לא היתה מיודעת עם אותה מחלה, אך היא נשמעה לה כמו, ובכן, מחלה נוראה, וזה הספיק בכדי לגרום לה להרגיש טוב יותר.

היא אכלה עשרים עוגיות, שתתה את התה, והמשיכה לשבת על הספה הכחולה שלה ולתלות מבטה בחלון ובענף עץ השקד, אשר אט אט החל מתעטף חושך. שחרור כתום מקור ניצב עליו כעת ושורר לעצמו נגינות בין-ערביים נעימות, קלות דעת, עליזות, פשוטות, כמו החופש, והן הזכירו לה את בית ילדותה והעלו בה געגועים וזיכרונות. עכשיו הרגישה ממש מדוכדכת.

והנה, לפתע החליק עיתון קטן תחת חריץ דלתה. "עוד פרסומות..." חשבה גרטה

לעצמה.

היא שלחה בו מבט מהיר, והמשיכה לבהות בחלון עד שהצטעף כליל בטפט של חשכה, והשחרור כתום המקור התעופף לו הלאה משם. אז הקימה עצמה בקושי, הרימה את העיתון ושבה אל הספה. היה זה מגזין תעסוקה כלשהו. היא פתחה אותו, ולמרות שלא ממש תאמה את קהל היעד, דפדפה בו בהיסח הדעת, ועיניה חלפו על המודעות הקטנות. דרוש שרברב... דרושה מזכירה למשרד... דרושים עובדים לחברת...

לפתע צדה את עיניה מודעה קטנה, בצדו השמאלי התחתון של אחד העמודים האחוריים:

מומחי טעימה דרושים לחברת טלבוט, לייצור קו גלידה חדש ומרענן

גרטה נשנקה. עיניה אורו לפתע. התרגשות מהירה כמו אלומת פרפרים חלפה בה, וכל הנכאים והקדרות אשר חשה נעלמו. היא לא הרגישה כך כבר- הא, בעצם היא לא זכרה מתי היתה הפעם האחרונה שבכלל הרגישה כך.

מומחי טעימה לייצור קו גלידה חדש ומרענן; הרי זו היא! כאילו שייכתבו: גרטה פאפינס דרושה כטועמת גלידה. אמנם לא היתה טועמת מקצועית לכשעצמה, אך היא הכירה בעל פה כל טעם גלידה שהיה קיים אי פעם, ולא, היא כלל לא נזקקה ללשון, הרי, באמת, זו גדולתה, לכל גיבור- על את הכוח המיוחד לו. היא לא יכלה לעוף או להרים משאיות על ידיה, אך יכלה לזמן מראשה כל טעם גלידה שרצתה אל פיה, יכלה למצמץ בו את הלשון, להריח את הריח, לטעום את הטעם

המיוחד בלי למעשה לטעום את הגלידה עצמה. גלידת פונץ', מוקה, תפוז, וכהנה, היא הכירה את כולם על פה.

העבודה הזו, ובכך, היא פשוט נועדה לה.

גרטה פאפינס, היא לא התמהמה, בידיים רועדות חייגה את המספר הרשום בתחתית המודעה, ולא היה סוף להתרגשות כאשר קבעה פגישה לראיון עבודה, ליום שלישי של השבוע הבא. הימים אשר חלפו עד יום היעד חלפו בחוסר מנוחה. הבקרים הביאו עמם איזו הבטחה, איזה נדר מעומעם להתחלה חדשה כל אימת שהראיון המתקרב צץ במחשבות, רוצה לומר, מחלפות החורף האלגוריות של הנפש הוצאו מן הארון, נוערו, משב אויר רענן נשב לתוך לבה, והיא מצאה שלא יכלה להתרכז בשורות הכתובות בספרי הדיאטה שלה, כי מחשבתה היתה נודדת החוצה אל מעבר קירות ביתה, אל הרחובות אשר טבלו בשמש, אל האנשים והעצים והציפורים והצחוקים, החנויות והמכוניות, העננים ששטו מעל הכל ולא ידעו גבולות. אולי בקרוב תשוב להיות חלק מן הנעשה שם, בחיים אשר בחוץ.

ביום שלישי, בוקר הראיון, לבשה גרטה את חולצת הקטיפה הכחולה היפה שלה, משכה את שפתייה באודם, והצמידה אל דש חולצתה סיכת פרפר קטנה וכסופה. זה זמן רב מאוד שלא נתנה שימת לב להופעתה. בצורה היתה מאחורי חומות הזיכרונות והגעגועים, כלואה בין כותלי התוגה והעצב. היא לא התערתה בנעשה מחוץ להם, והחיים שבחוץ לא התערו בה. היא עלתה על האוטובוס העירוני ונסעה אל מפעל טלבוט שבמרכז העיר. הראיון החל בשעה שתיים עשרה, וכחמש עשרה דקות לאחר מכן, אין תימה, קיבלה את התפקיד. היא נתבקשה להתחיל כבר ביום ראשון הקרוב. הווה אומר, החיים קשים, אדם לעמל יולד, אך לפעמים, לך תדע, ההיפך, אדם מקבל מה שהוא רוצה, ובקלות, הקלות, אך, אותה הקלות הבלתי נסבלת של הקיום.

דיכאון יום רביעי של גרטה הגיע למחרת בעשר בבוקר, אולם, לא היה מדכא כשאר דיכאונות ימי רביעי שלה. אך היא צפתה פעמיים ב'הבדידות', אכלה שתי קערות גלידה, וחבילה של שלמה של בייסקוויטים.

הימים הנותרים לתחילת עבודתה החדשה, עברו עליה כמובן בהתרגשות נהדרת, מכלה, מסוג כזה שלא חוותה זה זמן רב, מי יודע, אולי אפילו מאז היתה ילדה. בליל השבת לא יכלה להירדם, הפכה והתהפכה במיטתה כמעט עד לחצות הליל.

ביום ראשון לבשה את חליפתה הירוקה, ענדה סביב צווארה מחרוזת חרוזי פלסטיק סגולים, הקדימה והגיעה אל המפעל, כן, היא יכלה להגיד מקום עבודתה החדש- כשעה שלמה לפני הזמן. ניתן לומר בודאות, באופן מכריע, שגרטה נולדה לתפקיד, שהתפקיד, הוא נולד לגרטה פאפינס. דודי המתכת הענקיים של מפעל טלבוט רטטו, טרטרו, חלב וסוכר ושמנת וביצים נסכים בהם. עשרות עובדים הלכו ביניהם, לבשו חלוקים צבעוניים חבשו כפפות, רשתות דקות כרכו את שיערם, בדקו, וויסתו, עניינים אופרטיביים, וחשוב ביותר ייצרו את אותם נהרות גלידה.

אז היו עובדים אחרים מסייעים את התוצרת במכוניות גולף קטנות אל גרטה, והיא המליצה, יעצה, וקבעה מה חסר בגלידה, מה להוסיף ומה לגרוע, ואם היה הטעם החדש מתאים לשווק המוני. זה היה תפקידה.

היא רקחה מרשמים, ובכך, חריגים ביותר ובאותה המטבע- מסעירים, ובהתאם להם החלה חברת טלבוט משווקת קו חדש ורענן של גלידות בטעמים חדשים ומיוחדים, הם: דף נייר קרוע, אלת גולף, גלידת כסא נדנדה, גלידת עובש במקלחת, גלידת המבורגר ומלפפון חמוץ, גלידת אומנים כושלים, גלידת מטריות שנשברו ברוח, גלידה בטעם כחול, אדום, וירוק, גלידות בטעם קשת של יום חורף בשעה עשר בבוקר, וקשת של שעה חמש אחר הצהריים, גלידה בטעם אורז וגלידת ספגטי ורוטב פטריות, גלידת סימני נעליים על התקרה וכיצד הגיעו לשם בכלל, גלידת חובות כספיים, כוס חרסינה, גלידת דמעות של תנינים, וגלידת צחוק של ילדים, וכיוצא בזה מני גלידות בטעמים חדישים וצעירים.

המכירות עלו והרקיעו שחקים, והגלידות של טלבוט הפכו להצלחה מסחררת כמעט בן לילה, והיו למותג הכרחי בקרב כל בני התשחורת. בכל בית ובכל מקפיא, ניצבו הגלידות של טלבוט. בני נוער וילדים, אמהות ואבות, עטו חולצות אשר שמות הגלידות החדשות מודפסות עליהן. בכל סרט חדש אשר יצא לשוק, אכלו הגיבורים את הגלידות של טלבוט. והקהל דרש טעמים נוספים, ויודעים אפילו אלה שאין להם כל ידע במיקה וממכר, שכאשר יש ביקוש יש היצע, וחברת טלבוט המתעצמת, סיפקה את מה שדרשו ממנה והיתה מייצרת את הטעמים החדשים לפי הנוסחאות של גרטה.

יום אחד כשסיימה לעבוד, יצאה גרטה את הבניין ושמה פעמיה אל ביתה כפי שעשתה בכל יום. ושם, מחוץ לבניין עמד לו מנהל החברה, מוקף צלמים ועיתונאים, משיב בחיוך לשאלות. היא החלה נדה לאיטה אל עבר תחנת האוטובוס, וכאשר חלפה ליד ההתגודדות, שמעה מישהו שואל: "האם זוהי אחת מעובדותיך מר טלבוט?"

ואז שמעה את תשובתו של מר טלבוט: "זוהי הטועמת המקצועית שלנו, גרטה פאפינס." באותו הרגע עטו עליה העיתונאים והצלמים כנשר מורעב, המטירו עליה מטחי שאלות, והנציחו את דמותה בעשרות הבהובי מצלמות. גרטה פאפינס הסמיקה וחייכה בביישנות, מפני שאף אחד מעולם לא צילם אותה כל-כך הרבה, ובודאי שלא לעיתון, לטלוויזיה, או לחדשות. אף אחד אף פעם לא היה מעוניין לשמוע את דבריה.

הם הציגו שאלות רבות, וכששאלו באיזה תואר מקצועי מיוחד החזיקה, היכן התלמדה, וכמה שנים עברה התלמדות זו בכדי לקבל את תפקידה כטועמת בחברת טלבוט, אמרה להם שאין ברשותה כל תואר מיוחד, לא גבירתי, לא אדוני, שהיא פשוט מאוד אוהבת גלידה, וכך קיבלה את התפקיד.

אז הם שאלו אותה: "אז מה הוא הסוד?"

והיא לא ממש ידעה לאיזה סוד הם מתכוונים, אז היא אמרה: "אין כל סוד. זה הכל עניין של השקפה. ואם אתה פועל על פי ההשקפה שלך, אז הכל מסתדר." כי, צריך להודות, זה מין משפט שכזה שמתאים לכל דבר ולכל אירוע.

למחרת התנוססה תמונתה של גרטה על שערי העיתונים, ובכתבות האמצע של בולטינים שונים, וציטוטים מדבריה כמו: "החיים הם כמו גלידה, באים באין סוף צורות, ואין סוף טעמים" או- "לפעמים משהו חסר, וזה עלול להיות רק שלושה גרגרי סוכר"- מודפסים תחת תמונותיה. יומיים לאחר מכן כאשר הגיעה בבוקר אל עבודתה, חיכתה על שולחנה ערמת מכתבים גדולה. גברים, נשים וילדים שכתבו לה והביעו את הערצתם ואהדתם. כולם כאחד- גרטה היקרה, כך פתחו את המכתבים, גרטה אהובה, גרטה פאפינס את הגיבורה שלי- העריכו את אומץ לבה, את נחישותה.

גרטה מעולם לא קיבלה מכתבים מאף אחד לפני כן, ויותר מכך, אף אחד מעולם לא אהד אותה, העריץ אותה, הצמיד לה שמות תואר אהובה, יקרה.

לאחר יומיים נוספים, ערמת מכתבים גדולה מעט יותר ציפתה לה על השולחן, ולצדה לקט פתקים קטנים ועליהם הודעות מכתבים המעונינים להיפגש עמה, לקבוע מועד לראיון וצילומים.

אף אחד מעולם לא רצה לשאול אותה שאלות, אף אחד מעולם לא היה מעוניין להיפגש עמה לפני כן, ומתוך הדי הבדידות אשר ניתכו אליה מקירות תאי כלא היגון, מעולם לא ניסתה היא להיפגש עם אף אחד. כך היה מאז ומעולם.

היא לא התקשרה ולא החזירה תשובה לאף אחד מהעיתונאים. אך הם התעקשו והתקשרו בשנית. ומפני שלא הרגישה בנוח להגיד להם, סליחה זה שום דבר אישי אבל לא נעים לה, אתם מבינים, היא בסך הכל רק טועמת גלידה פשוטה- גרטה פאפינס נכנעה לשידוליהם והסכימה להפגש עמם בסופו של דבר.

והרפורטרים, הם צילמו אותה וערכו ראיונות, ותמונותיה ומלותיה התנוססו אז על גבי כל קשת כתבי העת. ערמות המכתבים שקיבלה אך הלכו וגדלו, וברחובות החלו אנשים מהלכים בחולצות אשר תמונתה הברשנית של גרטה פאפינס מתנוססת עליהן. אז התקשרו אליה מאחד הערוצים בטלוויזיה, וביקשו שתופיעה בשתי תוכניות מיוחדות.

כבר לאחר שבוע, קם לו מועדון המעריצים הראשון של גרטה פאפינס. וגרטה- סליחה זה שום דבר אישי אבל לא נעים לה, אתם מבינים, היא בסך הכל רק טועמת גלידה פשוטה- היא הוסיפה ובאה אל משרדה (כעת, כן, היה לה משרד משלה עם חלון גדול בצד המערבי שפונה אל הפארק) בבקרים, תמיד שעה בדיוק לפני הזמן, לטעום, ליעץ, ליעל.

ובאותו הזמן, צריך לדווח- כמו בלון הליום, כמו שלפוחית, כמו בצק תופח- גרטה פאפינס החלה לתפוח ולהתנפח יותר ויותר, להתרחב ולגדול, ולגדול עוד ועוד. מפני שבזמנים אלה, גרטה,

אפשר להגיד, היא היתה אוכלת גלידה, ובכן, כל הזמן; בבוקר, בצהריים, ובערב כאשר חזרה אל ביתה, ובלילה, לפני השינה.

אין מכך מנוס, כך עובד הטבע, אתה מה שאתה אוכל, גרטה הלכה וגדלה ושמנה, והמכתבים לא פסקו מלהגיע, והצלמים לא פסקו מלצלם, והכתבים מלשאול, ולאט לאט, הפכה הלה לאישיות המפורסמת ביותר, כן, במדינה כולה, ולא, לא היה ילד אשר לא ידע מי זו גרטה פאפינס-מומחית הטעימה הידועה.

תינוקות נשאו את שמה (נודע אף מקרה מיוחד של אותו תינוק זכר אשר נקרא בשמו אחריה). כולם הכירו, וחשוב מכך אהבו- את גרטה פאפינס. הם ציטטו משפטים שאמרה בספרים, תלו כרזות אשר נשאו את תמונתה בבתי ספר, ויום אחד אף נלחשה השמועה, שבכוונתה לרוץ לממשלה, ולהתמודד- כן, נשבעתי הדוד שלי סיפר לי ושכנתו סיפרה לה- לנשיאות.

וגרטה, היא המשיכה וטעמה גלידה בבוקר, וטעמה גלידה בצהריים, וכמובן שאף פעם לא הסתפקה רק בטעימה בלבד: לאחר שהיתה מעבירה את הדגימה בפיה, ממצמצת בה בלשונה, נושמת פנימה עמוק דרך האף, היתה מוסרת לאנשי השיווק של חברת טלבוט את רשמיה על המוצר החדש, ולכשהיו המה מהנהנים בראשם, ופונים לענייני השיפורים והייעולים לפי פסיקתה, ומותירים בידיה את קערת הגלידה אשר הביאו עמם, ובכן, היא היתה מכלה אותה. וכשהייתה מסיימת, כבר היו ומביאים לה קערת גלידה חדשה, לפעמים עם אותה הגלידה אך בשינוי קל- כמו למשל בתוספת שלושה גרגרי סוכר.

וכך, אפשר להבין, גדלה גרטה ותפחה, והתמלאה כל-כך, עד שלבסוף נבלעו עיניה בתוך קפלי השומן הורדרדים, ונראו כמו שני חרוזים קטנים. היא גדלה ותפחה, והשמינה כל-כך, עד כי נבלע פיה בתוך פניה ואל תוך קפלי הצוואר, והם נאלצו להסיט מעליו את קיפולי השומן בעזרת תפסנים מיוחדים, בכדי שתוכל לנשום ולראות, וכמובן, להמשיך לטעום.

אז קמו מועדונים ברחבי המדינה, קראו להם, לא צריך להסתבך במלים, מועדני השמנה, אשר מטרת חבריהם (שעברו התלמדויות מיוחדות) לתפוח ולגדול ולהתעבות, בקצרה להיראות ממש כמו גרטה פאפינס.

ובכן, יום אחד הזמינו את גרטה להופיע בתוכנית פריים טיים בטלוויזיה, ובשעת שיא הרייטינג, זה הרי בלתי נמנע, סיפרה זו לאומה על דיכאון יום רביעי שלה.

ביום רביעי של שבוע לאחר מכן, החלו אנשים להרגיש אומללים מאוד. ובבוקר יום רביעי אשר בא אחריו, הקיצו כולם אל תוך תחושת מועקה כללית דביקה, וחשו מסכנים ומדוכאים להחריד. בשבוע שלאחר מכן, הם היו כל-כך מסכנים, עד כי לא יכלו אף לצאת את ביתם אל עבודתם.

וכך, מדי שבוע בימי רביעי, מצטרפים היו עוד ועוד אנשים אל חוג המדוכאים, וכאשר פסקו להגיע לעבודה גם המנהלים של כל החברות הגדולות, הבנקים, ומפעלי התעשייה השונים, ולא

היה עוד מי שיתפעל את העסקים, נאלצו להכריז על יום רביעי, כדיכאון יום רביעי של גרטה פאפינס- הלאומי.

וגרטה- היא היתה אך טועמת גלידה פשוטה- לא חדלה להמציא טעמים חדשים, הוסיפה לשכלל מרשמים, להשביח רכיבים, ולאכול, על זה אפשר לסמוך- גלידות רבות. ומנהגים, צריך גם לציין קשה לשבור, במיוחד אלה שאתה כרוך אחריהם, על כן המשיכה גרטה פאפינס לצפות ב, הבדידות של אנטוניה הורודה,, ולהרגיש מסכנה, אם כי מעט פחות, בימי רביעי.